

Innst. S. D.

Innstilling fra den forsterkede utenriks- og konstitusjonskomite angående utsettelse for Polen med betaling av forfallne renter og avdrag av „reliefgjeld“.

(St. med. nr. 20 — 1933.)

Til Stortinget.

Utenriks- og konstitusjonskomiteen har ved behandlingen av denne sak vært forsterket med d'herrer **Anton Alvestad** og **Joh. H. Andresen** fra finanskomiteen.

I St. med. nr. 20 — 1933 redegjøres for, hvordan spørsmålet om Norges tilslutning til det såkalte Hoover-moratorium med hensyn til Polens «reliefgjeld» utviklet sig etter Stortingets behandling av saken ifjor (St. med. nr. 32 — 1932 og innst. S. D. — 1932). Polen betalte 2 august 1932 den del av relief-terminene pr. 1 januar 1932 og 1 juli 1932 som gjaldt private tilgodehaverer med tilsammen kr. 403 157,63, hvorefter betingelsene for Norges tilslutning til moratoriet ansåes opfylt. De suspenderte terminer skulde så ifølge forutsetningene forrentes med 4 pct. fra 1 juli 1933 og tilbakebetales i løpet av 7 år fra 1 oktober 1933.

Ved note av 13 desember 1932 til hjelpekreditt-komiteen søkte imidlertid den polske ambassadør i London på vegne av sin regjering om ytterligere utsettelse i 6 måneder med betaling av renter og avdrag på relief-obligasjonene, fra 1 januar 1933 å regne. Terminen pr. 1 januar 1933 utgjorde for Norges vedkommende i alt ca. kr. 1 182 000,00, hvorav avdrag kr. 814 000,00 og renter kr. 368 000,00.

Av de kr. 1 182 000,00 var kr. 200 821,75 private tilgodehaverer og det øvrige beløp ca. kr. 981 000,00 var medtatt i inntektsanslagene på statsbudgett for inneværende termin.

Finansdepartementet frarådet i skrivelse av 28 desember 1932 overfor Utenriksdepartementet fornyet utsettelse og overensstemmende hermed blev hjelpekreditt-komiteen underrettet.

Denne komites formann meddelte imidlertid Norges representant i komiteen, at det vilde være helt utelukket for Polen å betale terminen pr. 1 januar i år, idet Polens stilling ved forhandling med Amerika om gjeldsreduksjon herved vilde bli umuliggjort. Den norske legasjon i London tilrådet bestemt at Norge gikk med på en ordning, hvorefter betalingen utsattes til 1 juni, altså en utskyttelse til et tidspunkt som lå innenfor budgett-terminen. Det vilde kun bli til Norges skade om det skilte lag med de øvrige kreditorer. Forutsetningen måtte dog være, at de private tilgodehaverer blev betalt.

Utenriksdepartementet sluttet sig til dette standpunkt og Finansdepartementet erklærte i skrivelse av 26 januar d. å. at det efter omstendighetene ikke vilde motsette sig utsettelse til 1 juni i år, såfremt en sådan utsettelse var uomgjengelig nødvendig av utenrikspolitiske grunner. Utsettelsen burde dog betinges av Stortingets samtykke og videre av, at den private del av gjelden innbetaltes straks.

Den 9 februar innbetaltes til Norges Bank dette siste beløp (kr. 200 821,75). Utsettelsen med den resterende sum kr. 981 000,00 skulde således gjelde til 1 juni 1933, såfremt Stortinget samtykker heri.

Innst. S. D.

Komiteen finner efter de foreliggende omstendigheter ikke å burde motsette sig den stedfunne ordning og innstiller til Stortinget å fatte følgende

beslutning:

Stortinget samtykker i, at betalingen av den pr. 1 januar 1933 forfalne del av

Polens «reliefgjeld» til Norge utsettes til 1 juni 1933.

St. med. nr. 20 — 1933 vedlegges protokollen.

Oslo i utenriks- og konstitusjonskomiteen 22 mars 1933.

C. J. Hambro,
formann.

T. Anderssen-Rysst,
ordfører og sekretær.